

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Václava Roučky a soudců JUDr. Petra Kuchynky a Mgr. Jaroslava Škopka v právní věci **žalobkyně: M.A.**, státní příslušnost Ruská federace, *zastoupené Mgr. Petrem Václavkem, advokátem se sídlem Praha 1, Opletalova 25*, proti **žalované: Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem Praha 4, náměstí Hrdinů 1634/3, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 16. 9. 2014, čj. MV-114305-5/SO-2014,

t a k t o:

- I. Rozhodnutí Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců ze dne 16. 9. 2014, čj. MV-114305-5/SO-2014, se zrušuje a věc se vrací k dalšímu řízení žalované.
- II. Žalovaná je povinna nahradit žalobci náklady řízení ve výši 12.228,- Kč k rukám zástupce žalobce Mgr. Petra Václavka, advokáta, do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í

[I] Předmět řízení

Žalobkyně se žalobou ze dne 15. 10. 2014, podanou k poštovní přepravě téhož dne a Krajskému soudu v Plzni (dále též jen „soud“) doručenou dne 16. 10. 2014, domáhala zrušení rozhodnutí žalované ze dne 16. 9. 2014, čj. MV-114305-5/SO-2014 (dále též jen

„*napadené rozhodnutí*“), a vrácení věci žalované k dalšímu řízení. Napadeným rozhodnutím žalovaná podle § 90 odst. 5 správního řádu zamítla odvolání žalobkyně a potvrdila rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále též jen „*prvoinstanční správní orgán*“ nebo „*Ministerstvo vnitra*“), ze dne 29. 5. 2014, čj. OAM-4930-27/TP-2013 (dále též jen „*prvoinstanční rozhodnutí*“). Prvoinstančním rozhodnutím byla podle § 75 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců zamítnuta žádost žalobkyně o povolení k trvalému pobytu, neboť žalobkyně měla k žádosti předložit náležitosti, v nichž byly uvedeny údaje neodpovídající skutečnosti.

Pobyt cizinců na území České republiky je upraven zákonem č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále též jen „*zákon o pobytu cizinců*“).

Správní řízení je upraveno zákonem č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále též jen „*správní řád*“).

[III] Žaloba

Žalobkyně namítala rozpor napadeného rozhodnutí s § 2 odst. 1 - 4, § 3, § 4 odst. 4, § 6, § 36 odst. 3 a § 68 odst. 3 správního řádu.

Z odůvodnění napadeného rozhodnutí vyplývá, že jsou splněny zákonné podmínky pro zamítnutí žádosti o povolení k trvalému pobytu dle § 75 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců, a to vzhledem k tomu, že žalobkyně ke své žádosti předložila náležitost obsahující údaje, které neodpovídají skutečnosti. Tento závěr dovodila žalovaná, jakož i správní orgán prvního stupně, ze skutečnosti, že žalobkyně předložila k žádosti o povolení k trvalému pobytu ze dne 14. 3. 2013 cestovní doklad vystavený dne 3. 12. 2009 s platností do 3. 12. 2014 obsahující jméno žalobkyně S.M., přestože žalobkyně uzavřela dne 13. 3. 2013 manželství, kterým došlo ke změně jejího jména na A.M. Z výše uvedeného pak žalovaná, jakož i správní orgán prvního stupně, dovodil, že předložený cestovní doklad byl dokladem neplatným, a byly tak splněny zákonné podmínky pro zamítnutí žádosti dle § 75 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců. K námitkám žalobkyně v rámci odvolání žalovaná konstatovala, že námitky považuje za nedůvodné a správní orgán prvního stupně postupoval zcela v souladu s právními předpisy.

Žalobkyně s ohledem na svůj názor, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné, zopakovala námitky uplatněné již v rámci odvolání, neboť správní orgán se s nimi žádným relevantním způsobem nevypořádal. Žalobkyně namítala, že postup správního orgánu prvního stupně je nejenom zjevně přepjatým formalismem, ale je na samé hranici šikanózního postupu. Pokud správní orgán odůvodňuje své rozhodnutí a postup pouze tím, že se nejedná o přepjatý formalismus, je třeba již z výše uvedeného důvodu napadené rozhodnutí označit za nepřezkoumatelné. Správní orgán je povinen se v rámci svého rozhodnutí vypořádat s námitkami účastníka řízení, a to nikoliv způsobem, že tyto námitky označí za nedůvodné, ale je povinen uvést konkrétní a logické úvahy o tom, z jakého důvodu je za nedůvodné považuje. Správní orgán se v této souvislosti, přestože to bylo jeho povinností, vůbec nezabýval tím, zda je jeho výklad v souladu se smyslem a účelem § 75 odst. 1 písm. a) zákona

o pobytu cizinců, stejně jako se vůbec nezabýval okolnostmi, které bezprostředně se správností napadeného rozhodnutí souvisejí.

S výše uvedenými námitkami se žalovaná velmi stroze vypořádala tak, že prvoinstanční správní orgán postupoval zcela v souladu s právními předpisy, uplatňoval svoji pravomoc k účelu a v rozsahu mu svěřeném zákonem, stejně jako byla šetřena práva žadatelky. Naopak, žadatelka byla ta, kdo vědomě či nevědomě předložila náležitost s údaji, které neodpovídaly skutečnosti.

Takové odůvodnění, dle názoru žalobkyně, nelze považovat za odůvodnění přezkoumatelné, neboť postrádá konkrétní úvahy a žalobkyně je v podstatě zbavena možnosti proti němu argumentačně brojit. Odůvodnění v žádném případě nelze pojmout tak, že žalovaná konstatuje dodržení jednotlivých právních předpisů správním orgánem prvního stupně, nehledě na to, že k tomu ani argumentace žadatelky proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně nesměřovala. Žalobkyně tedy trvá na tom, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné, neboť žalovaná se stejně jako správní orgán prvního stupně s námitkami žalobkyně v rámci správního řízení nevypořádala.

Nad rámec výše uvedené námitky považuje žalobkyně napadené rozhodnutí i za zcela evidentně nesprávné a v hrubém rozporu nejenom se základními zásadami správního řízení, ale zejména v rozporu se smyslem a účelem ustanovení, dle kterého správní orgán rozhodoval.

Žalobkyně, opět s ohledem na absenci jakéhokoliv relevantního odůvodnění ze strany žalované, zopakovala svoje námitky uvedené v odvolání, kdy poukazuje znovu na to, že nejenom z díkce § 75 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců, ale i z dalších ustanovení tohoto zákona, je zřejmé, že smyslem a účelem tohoto ustanovení není klást účastníkům řízení překážky pro řádné předložení zákonných náležitostí a nevycházet jim v tomto ohledu vstříc. Smyslem a účelem tohoto zákona je zejména zabránit úmyslnému uvádění nepravdivých či nesprávných údajů s cílem ovlivnit rozhodování správního orgánu, v důsledku kterého by mohlo dojít k nezákonnému a nesprávnému schválení žádosti o vydání povolení k trvalému pobytu. Jedná se zejména o případy, kdy by účastník řízení uvedl správnímu orgánu nesprávné údaje s cílem získat pro sebe neoprávněnou výhodu v podobě kladného vyřízení jeho žádosti. Typicky se bude jednat o případy, kdy by účastník řízení zamlčením údajů či uvedením nepravdivých či nesprávných údajů znemožnil správnímu orgánu zjištění jeho předchozích porušení právních předpisů či splnění jiných negativních podmínek pro vyřízení žádosti. O takovou situaci se však v tomto případě nemohlo jednat a nejednalo, neboť správní orgán prvního stupně byl žalobkyní prokazatelně informován o změně jejího stavu, čímž si žalobkyně splnila svoji zákonnou povinnost. Lze tedy jen stěží konstatovat, že by snahou žalobkyně bylo jakýmkoliv způsobem ovlivňovat rozhodnutí správního orgánu. Za tohoto stavu není znám žádný logický důvod, pro který by žalobkyně úmyslně vyplňovala svoji žádost nesprávně. Naopak, postupovala způsobem, který lze označit za logický, či pochopitelný. V žádném případě však protiprávní, v důsledku kterého by bylo nutno přistoupit k vydání negativního rozhodnutí. Žalobkyně při vyplňování žádosti postupovala na základě platného cestovního dokladu a zároveň při vědomí, že změnu svého osobního stavu správnímu orgánu v zákonné lhůtě oznámí a správní orgán tuto zaregistruje. Správnímu

orgánu I. stupně musí být z jeho úřední povinnosti známo, že do doby, než příslušné orgány domovského státu vydají nový cestovní doklad, jsou držitelé dokladu oprávněni jej používat a prokazovat se. Žalobkyně neprodleně (v rámci možností a objektivních skutečností) po obdržení nového cestovního dokladu tento správnímu orgánu dala k dispozici.

Žalobkyně považuje postup správního orgánu nejenom za nezákonný a v rozporu s principy dobré správy, ale i za postup absurdní a šikanózní, který není veden s cílem předcházet nesprávným či nezákonným rozhodnutím, ale je projevem zneužití zákonných norem s možným poškozením práv žalobkyně. Postup správního orgánu je tedy dle žalobkyně na míle vzdálen od akceptovatelného výkladu právních norem bez známek přepjatého formalismu, přičemž vychází z ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu a Ústavního soudu. Žalobkyně v této souvislosti poukazuje na to, že v době podání žádosti logicky nedisponovala a disponovat nemohla cestovním dokladem, který by obsahoval její skutečné jméno, přičemž správní orgány neuvedly žádné konkrétní zákonné ustanovení, ze kterého dovodily závěr, kterým dnem došlo k formální změně příjmení žalobkyně. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí není zřejmé, zda se správní orgány vůbec zabývaly tím, dle kterého právního předpisu ke změně příjmení dochází a zda se náhodou nemůže jednat o právní předpisy, které uplatňuje domovský stát.

Žalovaná se pak stejně jako správní orgán prvního stupně vůbec nezabývala tím, co bylo důvodem oznámení změny osobního stavu až dne 25. 3. 2013, tedy 12 dní po uzavření manželství, a zda toto oznámení bylo v souladu s právními předpisy. Pokud žalobkyně oznámila tuto změnu v souladu s právními předpisy, lze jen stěží dovozovat, že uvedení původního jména, jehož změna s ohledem na formální překážky byla oznámena později než ke dni podání žádosti, může být zákonným a správným důvodem pro zamítnutí žádosti o povolení k trvalému pobytu.

Žalobkyně s ohledem na výše uvedené trvá na tom, že v řízení postupovala zcela v souladu s právními předpisy a logicky, při podání žádosti do ní uvedla svoje jméno dle platného cestovního dokladu. Poté v rámci zákonné lhůty pro oznámení změny osobního stavu tuto oznámila a následně neprodleně poté, co obdržela nový cestovní doklad s novým údajem o jejím jménu, předložila doklad správnímu orgánu prvního stupně. I kdyby ale výše uvedený postup nebyl zcela v souladu s právními předpisy, např. v důsledku toho, že žalobkyně měla oznámit změnu dříve (přestože nedisponovala relevantními doklady prokazující změnu - zejména oddací list s ověřeným překladem), v žádném případě by dle žalobkyně nebylo možno postup správního orgánu považovat za správný a zákonný, bez typických rysů přepjatého formalismu.

[III] Vyjádření žalované k žalobě

Žalovaná se k žalobě vyjádřila v podání ze dne 30. 3. 2015. Nejprve konstatovala základní skutkové okolnosti věci s tím, že dle § 89 odst. 2 správního řádu v řízení o odvolání přezkoumala soulad napadeného rozhodnutí a řízení, které vydání rozhodnutí předcházelo, s právními předpisy. Správnost prvoinstančního rozhodnutí přezkoumala jen v rozsahu námitek uvedených v odvolání.

Žalovaná zdůraznila, že ve smyslu § 2 odst. 4 správního řádu má být přijaté řešení v souladu s veřejným zájmem. Orgány Ministerstva vnitra jako celek jsou mj. povolány hájit veřejný zájem v této oblasti. K žalobním námitkám, v nichž žalobkyně poukázala na porušení zásad činnosti správního orgánu dle § 2, § 3, § 4 odst. 4, § 6, § 36 odst. 3, § 68 odst. 3 správního řádu a zároveň § 75 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců, žalovaná uvedla, že tyto námitky jako nedůvodné odmítá. Žalovaná byla přesvědčena, že v případě žalobkyně byly splněny podmínky pro zamítnutí její žádosti o povolení k trvalému pobytu v souladu s § 75 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců a tento závěr byl v napadeném rozhodnutí přezkoumatelným způsobem odůvodněn. V podrobnostech žalovaná odkázala na obsah napadeného rozhodnutí a na spisový materiál. Žaloba dle žalované nepřináší žádnou novou relevantní argumentaci, která by správnost napadeného rozhodnutí žalované zpochybňovala. Z tohoto důvodu žalovaná navrhl žalobu zamítnout jako nedůvodnou.

[IV] Posouzení věci krajským soudem

Řízení ve správním soudnictví je upraveno zákonem č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále též jen „soudní řád správní“ nebo „s. ř. s.“).

Podle § 75 odst. 1 soudního řádu správního soud při přezkoumání rozhodnutí vychází ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.

Podle § 75 odst. 2 soudního řádu správního věty první soud přezkoumá napadené výroky rozhodnutí v mezích žalobních bodů.

Soud rozhodl o věci samé bez jednání v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s., neboť žalobkyně i žalovaná vyslovily s takovým postupem souhlas.

Soud dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.

Prvoinstanční správní orgán svým rozhodnutím ze dne 29. 5. 2014 č.j. OAM-4930-27/TP-2013 zamítl žádost žalobkyně podanou dne 14.3.2013 o vydání povolení k trvalému pobytu dle § 68 zákona o pobytu cizinců, a to z důvodu uvedeného v § 75 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců.

Dle § 75 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců *ministerstvo žádost o vydání povolení k trvalému pobytu zamítne, jestliže cizinec k žádosti předloží padělané anebo pozměněné náležitosti nebo náležitosti, v nichž uvedené údaje podstatné pro posouzení žádosti neodpovídají skutečnosti.*

Stran **prvé** uplatněné **námítky** (nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí) soud uvádí následující. Podle konstantní judikatury správních soudů, včetně Nejvyššího správního soudu, platí, že pokud z odůvodnění rozhodnutí není zřejmé, jak věc rozhodující orgán uvážil, o jaké skutečnosti opřel svůj právní závěr, proč považuje důvody uváděné účastníkem řízení za liché, mylné nebo vyvrácené, je takovému účastníku de facto znemožněno uplatnit žalobní body, které by mohly vyvrátit, popř. zpochybnit závěry rozhodujícího orgánu. Takové rozhodnutí je pak nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů podle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

I když byl tento závěr vysloven ve vztahu k daňovému řízení (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 2. 2010, čj. 7 Afs 1/2010 – 53; k dispozici na www.nssoud.cz), lze jeho závěry bezpochyby vztáhnout i na řízení podléhající správnímu řádu. Ostatně, i § 68 odst. 3 správního řádu ukládá správním orgánům, aby v odůvodnění rozhodnutí uvedly důvody výroku nebo výroků rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, a informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí.

Byť si soud dovede představit jistě obsáhlejší odůvodnění napadeného rozhodnutí, přesto dospěl k závěru, že v testu přezkoumatelnosti obstálo. Žalovaný správní orgán totiž vyjevil, že se ztotožnil s názorem Ministerstvem vnitra uvedeným v prvoinstančním rozhodnutí, a dal tak dostatečně srozumitelným způsobem najevo svůj názor na věc. Z napadeného rozhodnutí je tak evidentní, že žalovaná nepovažuje postup prvoinstančního správního orgánu za formálně přepjatý, či snad dokonce šikanózní, ale naopak za uplatněný v mezích zákona a ve smyslu § 75 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců. Nemíjí pravdou, že by se žalobkyně nemohla proti rozhodnutí bránit, ostatně argumentačně obsáhlá žaloba je toho nejlepším důkazem. S napadeným rozhodnutím a se závěry v něm uvedenými lze polemizovat (a žalobkyně tak učinila), byť je nezbytné činit tak v úzké součinnosti s rozhodnutím prvoinstančním (a postupem Ministerstva vnitra), s nímž se žalovaná ztotožnila. **První žalobní bod tak nebyl shledán důvodným.**

O **druhém** žalobním **bodu** (přepjatý formalismus) soud uvažil následovně. Ze správního spisu se podává, že žalobkyně podala dne 14. 3. 2013 žádost o povolení k trvalému pobytu. V žádosti (v rubrice „Příjmení“) uvedla jméno S... K žádosti byla přiložena mj. ověřená fotokopie cestovního dokladu žalobkyně, kde bylo jako příjmení žalobkyně rovněž uvedeno S... Dne 6. 6. 2013 se stala součástí správního spisu i fotokopie oddacího listu, podle něhož žalobkyně, počínaje dnem 13. 3. 2013, přijala příjmení A. (A.), a to podle příjmení manžela, s nímž byla toho dne oddána. Ministerstvo vnitra vydalo dne 6. 6. 2013 výzvu k odstranění vad žádosti o povolení k trvalému pobytu, v níž žalobkyni vyzvalo, aby mu předložila doklad o zajištění prostředků k trvalému pobytu na území a cestovní doklad, který bude odpovídat skutečnosti, že se žalobkyně provdala a přijala příjmení A. (A.). K odstranění vad žádosti byla stanovena lhůta 30 dnů ode dne doručení výzvy. Řízení ve věci žádosti žalobkyně bylo přerušeno.

Dne 10. 7. 2013 byly Ministerstvu vnitra předloženy doklady o zajištění prostředků. Dne 9. 8. 2013 pak prvoinstanční správní orgán vydal pod čj. OAM-4930-17/TP-2013 usnesení, kterým řízení ve věci žádosti žalobkyně o povolení k trvalému pobytu zastavil [podle § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu]. Proti tomuto rozhodnutí se žalobkyně odvolala. Dne 11. 9. 2013 byla Ministerstvu vnitra předložena fotokopie cestovního dokladu žalobkyně s uvedením jejího příjmení A. Dne 19. 12. 2013 pak Komise rozhodnutím vydaným pod čj. MV-142212-5/SO-2013 zrušila usnesení Ministerstva vnitra ze dne 9. 8. 2013, čj. OAM-4930-17/TP-2013. Dne 14. 12. 2014 byla žalobkyně vyrozuměna o možnosti vyjádřit se k podkladům pro rozhodnutí, na což reagovala podáním doručeným prvoinstančnímu správnímu orgánu dne 19. 3. 2014, v němž zdůraznila, že všechny vady původního řízení byly již odstraněny.

Ministerstvo vnitra pak vydalo dne 29. 5. 2014 prvoinstanční rozhodnutí, kde mj. uvedlo: (...) Žadatelka, které bylo dne 13. 03. 2013 přiděleno příjmení A. (resp. A.), vědomě do formuláře žádosti dne 14. 03. 2013 vyplnila, v rozporu s ust. § 70 odst. 1 písm. a) zák. č. 326/1999 Sb., nesprávně své příjmení a vědomě k žádosti přiložila neplatný cestovní doklad. Žádost a její příloha tak obsahují nesprávné a nepravdivé údaje, které neodpovídají skutečnosti. (...) Žadatelce byla v souladu s ust. § 36 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, dána možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí. Tohoto práva žadatelka využila dne 25. 02. 2014 prostřednictvím zmocněného zástupce, a uvedla, že se vyjádří do 15 dnů. Protokol o seznámení s podklady pro rozhodnutí potvrdil zmocněný zástupce žadatelky svým podpisem. Dne 19. 03. 2014 bylo správnímu orgánu doručeno „Vyjádření účastníka řízení k podkladům pro vydání rozhodnutí ve věci žádosti o povolení k trvalému pobytu. (...) Dle názoru správního orgánu, rozhodnutím o zamítnutí žádosti, se nejedná o přepjatý právní formalismus či bezprecedentní zásah do práv účastníka řízení, neboť žadatelka, které bylo dne 13. 03. 2013 přiděleno příjmení A. (resp. A.), vědomě do formuláře žádosti dne 14. 03. 2013 vyplnila, v rozporu s ust. § 70 odst. 1 písm. a) zák. č. 326/1999 Sb. nesprávně své příjmení a vědomě k žádosti přiložila neplatný cestovní doklad, čímž správní orgán uvedla vědomě v omyl. Žádost a její příloha tak obsahují údaje, které neodpovídají skutečnosti. (...) Dále zákonné podmínky pro povolení k trvalému pobytu či důvodů pro zamítnutí žádosti jsou obecně stanoveny zákonem o pobytu cizinců na území České republiky v tomto případě v Hlavě IV., tedy právním předpisem, s nímž má účastník řízení, resp. každý adresát této právní normy možnost se seznámit, popř. požádat o právní pomoc osoby, které jsou jinými právními předpisy k poskytování právní pomoci určeny a měly by tak být schopny poskytnout kvalifikovanou právní pomoc, aniž by svoji neznalostí přenášely na správní orgán povinnosti, které mu zákon neukládá. Závěrem je třeba připomenout, že správní orgán neposuzoval případ pouze z formálního hlediska, ale každý důkaz zkoumal a hodnotil jednotlivě a všechny důkazy v jejich vzájemných souvislostech, ovšem naplnění podmínky pro získání povolení k trvalému pobytu dle shora citovaného ustanovení neshledal.“.

Žalobkyně se proti tomuto rozhodnutí odvolala. Komise pak napadeným rozhodnutím odvolání zamítla a prvoinstanční rozhodnutí potvrdila, když v napadeném rozhodnutí mj. konstatovala: (...) Ze spisového materiálu Komise zjistila, že odvolatelka dne 13. 3. 2013 uzavřela manželství s panem A.R.R. občanem Ruské federace, což doložila oddacím listem, ve kterém se uvádí, že jí bylo přiděleno příjmení A. O den později, tedy dne 14. 3. 2013, podala odvolatelka žádost o povolení k trvalému pobytu, ve které vyplnila do kolonky příjmení S., nikoliv své nové příjmení A. a k žádosti o povolení k trvalému pobytu přiložila cestovní pas č. 64N0606248 vystavený na jméno S.M. Z uvedeného je zřejmé, že k žádosti přiložený cestovní doklad na jméno S. byl, s ohledem na ustanovení § 116 písm. d) zákona o pobytu cizinců, ke dni podání žádosti neplatný. Komise přihlédla k tomu, že odvolatelka, které bylo dne 13. 3. 2013 přiděleno příjmení A., vědomě do formuláře žádosti dne 14. 3. 2013 vyplnila, v rozporu s ustanovením § 70 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců, nesprávně své příjmení a vědomě k žádosti přiložila neplatný cestovní doklad. Žádost a její příloha tak obsahují nesprávné a nepravdivé údaje, které neodpovídají skutečnosti. Komise zastává názor, že Ministerstvo vnitra žádost o povolení k trvalému pobytu správně zamítlo podle ustanovení § 75 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců. (...) Komise dále uvádí, že Ministerstvo vnitra postupovalo v souladu s ustanovením § 2 správního řádu, tedy že postupovalo v souladu se

zákonem a uplatňovalo svou pravomoc pouze k účelu a v rozsahu mu svěřeném zákonem či na základě zákona. Byla šetřena práva nabytá v dobré víře a přijaté řešení odpovídáte okolnostem daného případu, naopak je zřejmé, že to byla odvolatelka, která k podané žádosti o povolení k trvalému pobytu ať již vědomě či nevědomě předložila doklady, které neodpovídají skutečnosti. Z tohoto důvodu se nemůže dovolávat dobré víry, pokud sama jednala v rozporu se zákonem o pobytu cizinců. Ministerstvo vnitra postupovalo v souladu s ustanovením § 6 odst. 2 správního řádu, neboť provedlo veškeré úkony nezbytné pro zjištění stavu věci, přičemž Komise s těmito závěry souhlasí. Ministerstvo vnitra odvolatelku náležitě vyrozumělo o možnosti seznámení se s podklady pro vydání rozhodnutí. (...) Náležitě se vypořádalo s odvolatelkou doloženými doklady a se všemi skutečnostmi a důkazy, které vyšly v řízení najevo. Postupovalo tak v souladu s ustanovením § 68 odst. 3 správního řádu a § 3 správního řádu, když dostatečně zjistilo skutkový stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Dle názoru Komise postupovalo Ministerstvo vnitra v souladu s těmito ustanoveními a bylo řádně přihlédnuto k okolnostem případu. Vzhledem k výše uvedenému považuje Komise námitku odvolatelky za nedůvodnou. K odvolání odvolatelkou doloženým dokladům, jimiž jsou oznámení o změně rodinného stavu ze dne 25. 3. 2013, oddací list vystavený dne 13. 3. 2013, plná moc k provedení změny rodinného stavu a příjmení ze dne 19. 3. 2013 a kopie cestovního dokladu paní S.O., nar..., Komise uvádí, že je odvolatelka mohla doložit již v rámci řízení před Ministerstvem vnitra, protože ozřejmují skutečnosti, které předcházejí vydání napadeného rozhodnutí, a proto k nim nelze přihlédnout jako k novým skutečnostem dle ustanovení § 82 odst. 4 správního řádu. (...)“.

Soud dospěl k závěru, že postup správních orgánů nebyl správný a vedl v důsledku k vydání nezákonného rozhodnutí.

Primární pochybení soud spatřuje v názoru Komise vysloveném v rozhodnutí ze dne 19. 12. 2013, čj. MV-142212-5/SO-2013. Komise tam totiž mj. uvedla, že Ministerstvo vnitra zvolilo v původním řízení chybně postup podle § 45 odst. 2 správního řádu a vyzvalo žalobkyni k odstranění nedostatků žádosti. Ministerstvo vnitra pak v prvoinstančním rozhodnutí uvedlo, že žádost obsahovala všechny formální náležitosti a z tohoto důvodu nebyl shledán důvod pro postup podle § 45 odst. 2 správního řádu.

Soud tento názor nesdílí. Podle § 45 odst. 2 správního řádu totiž, nemá-li žádost předepsané náležitosti nebo **trpí-li jinými vadami**, pomůže správní orgán žadateli nedostatky odstranit na místě nebo jej vyzve k jejich odstranění, poskytne mu k tomu přiměřenou lhůtu a poučí jej o následcích neodstranění nedostatků v této lhůtě; současně může řízení přerušit (§ 64). V daném případě, vzhledem k okolnostem případu (ke změně příjmení žalobkyně došlo pouhý jeden den před podáním žádosti), bylo namísto považovat nedostatky žádosti za správním řádem předpokládané „jiné vady“ a vyzvat žalobkyni k jejich odstranění. Že tak Ministerstvo vnitra v původním řízení učinilo, považuje soud za správný postup. Naopak to, že následně již ke krokům žalobkyně odstraňujícím vytčené nedostatky nepřihlédlo, bylo postupem chybným. To bylo také, spolu s tím, že Ministerstvo vnitra mělo v době vydání prvoinstančního rozhodnutí již všechny podklady, včetně aktualizovaného cestovního dokladu, k dispozici, a to na základě jeho výzvy učiněné dne 6. 6. 2013, pro posouzení druhé žalobní námítky jako důvodné tím podstatným. Zrušujícím rozhodnutím Komise ze dne 19. 12. 2013, čj. MV-142212-5/SO-2013, se totiž řízení před prvoinstančním správním

orgánem dostalo do fáze před vydáním prvoinstančního rozhodnutí. Ministerstvo vnitra mělo za této situace přihlédnout k tomu, že žalobkyně požadované podklady doplnila a řádně se s nimi vypořádat. Tím, že tak neučinilo, zatížilo řízení vadou, která měla vliv na zákonnost jeho rozhodnutí. Žalovaný správní orgán pak pochybení Ministerstva vnitra neodstranil, naopak se s postupem nižší instance ztotožnil. I on proto postupoval v rozporu se zákonem. **Druhá žalobní námitka proto byla shledána důvodnou.**

Vzhledem k uvedenému soud napadené rozhodnutí zrušil pro vady řízení [§ 78 odst. 1 s. ř. s.] a současně vyslovil, že věc se vrací žalované k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s. ř. s.). Správní orgán je v dalším řízení vázán právním názorem, který soud vyslovil ve zrušujícím rozsudku (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).

[V] Náklady řízení

Žalobkyně, která měla ve věci plný úspěch, má podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. proti žalovanému správnímu orgánu, který ve věci úspěch neměl, právo na náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení před soudem ve výši **12.228,- Kč**, skládající se ze zaplaceného soudního poplatku za žalobu ve výši 3.000,- Kč a za návrh na přiznání odkladného účinku žalobě ve výši 1.000,- Kč a dále z odměny advokáta za dva úkony právní služby v plné výši, tj. po 3.100,- Kč/úkon, a z náhrady hotových výdajů za dva úkony právní služby po 300,- Kč/úkon podle § 7, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. a), d), a § 13 odst. 1 a 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb, ve znění pozdějších předpisů (dále též jen „*advokátní tarif*“). Za úkony právní služby oceněné plnou výší se považují převzetí a příprava zastoupení a podání žaloby. Odměna advokáta a náhrada advokáta byly navýšeny o částku 1.428,- Kč odpovídající dani, kterou je advokát povinen z odměny a z náhrad odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění pozdějších předpisů (§ 57 odst. 2 s. ř. s.). Ke splnění povinnosti nahradit náklady řízení bylo žalované určeno platební místo podle § 149 odst. 1 o. s. ř. ve spojení s § 64 s. ř. s. a stanovena pariční lhůta podle § 160 odst. 1 část věty za středníkem o. s. ř. ve spojení s § 64 s. ř. s. (s přihlédnutím k možnostem žalovaného tuto platbu realizovat).

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost do dvou týdnů po jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí,

proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Plzni dne 29. ledna 2016

JUDr. Václav Roučka, v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Bc. Michaela Karásková